

Der er tal. Og så er der den forandrede virkelighed, vi alle skal forholde os til

CORONAVIRUS

JACOB BIRKLER,
ETIKER, PH.D

I VORES familie ringer vækkeuret ikke i denne coronatid. Derfor flyder måltiderne ofte sammen, og hverdagen bliver mere løs i koderne. Mellem måltiderne må nyheder om corona fordøjes, hvilket er hård kost. Pressebriefinger, hvor dødstallet stiger, og forhåbninger falder.

Aftensmaden er dog fortsat et samlingspunkt, hvor dagens nyheder ventileres, og bekymringer afstemmes.

Normalt spiser jeg ikke foran fjernsynet, men nu, hvor morgenmad og frokost alligevel er lagt sammen, kan det fint kombineres med lidt coronanews.

Forleden sad jeg og lod en æggemad ledsage nyheden om dagens dødstal, som var stagneret, og samtidig var antallet af indlagte patienter for nedadgående.

MEN HVORDAN kan vi forholde os til døden som et tal? Hvad er forskellen på 300 døde i Danmark og 15.000 døde i Spani-

en, udover at det ene tal er højere end det andet, og at den spanske befolkning er tilsvarende større? Hvordan giver det mening, at 600 er indlagte, og 6.000 er smittede? Det giver alene mening som et regnestykke. Tal, der skal bruges til hjælpepakker og til at lukke samfundet ned og op igen. Tal, der skal indregnes, og tal, der skal medtænkes, når andre nye tal flytter sig.

Arbejdsløshedstal, der stiger, og vækstrater, der falder. Mange foranlediges også til at sammenligne med andre tal.

Tal for døde under influenzaepidemier, i trafikken, af rygning etc. Men hvordan giver det mening?

Det giver ikke mening. Til gengæld giver det nye tal, prognoser og handleanvisninger. Disse mange beregninger er særdeles vigtige, når der skal træffes beslutninger, og når myndighederne skal navigere i en krise, der med tiden antager bibelske dimensioner.

MEN SAGEN er, at vi som mennesker udtrykker noget, der er langt vigtigere. Vi udtrykker mening og håb. Vi er forventningsfulde og bliver nedtrykte. Vi græder, og vi griner. Karantænen giver frustrationer, mismod, lukkede forretning-

ger og livsdrømme, der slukkes. Hver for sig er vi Lone, Lars og Marianne. Vi er børn og voksne, unge og gamle. Men pludselig er Lars indlagt på intensiv, og pludselig er Lone død. Med ét er moster Gerda blevet smittet på plejehjemmet, og onkel Tage er lagt i respirator.

HER MÆRKER VI coronavirus på en helt anden måde. Først var det tal, kurver, der svinger, og datoer, der forpligter. Nu er coronavirus blevet noget, der griber ind i hver eneste del af vores liv og vores hverdag. Hurtigt er horisonten forandret, og livet må leves på ny måder.

De fleste danskere sidder foran fjernsynet, ved middagsbordet eller på de sociale medier og bliver eksperter i lukning og genåbning. Det er vigtigt at forholde sig til tallene, men langt vigtigere er det, at vi forholder os til hinanden.

Beregninger skal føre til beslutninger, som selvfølgelig skal konfronteres og debatteres. Men for de fleste er coronavirus mest af alt et vilkår, vi må leve med. Corona er blevet den scene, vi alle må spille på.

Vi spiller alle en svær rolle, men ekspertrollen kan vi af gode grunde ikke få alle sammen.